



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 67/2016
18.03.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Миломира Николића, председника већа, Марине Говедарица и Слађане Накић Момировић, чланова већа, у парници из радног односа тужиле М.К. из В., чији је пуномоћник М.М., адвокат из В., против туженог Привредног друштва за трговину, производњу и услуге М. ДОО из В., чији је пуномоћник М.П., адвокат из В., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1965/15 од 27.08.2015. године, на седници одржаној 18.03.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог, изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1965/15 од 27.08.2015. године.

Образложење

Основни суд у Врању, пресудом П1 572/14 од 18.06.2015. године, усвојио је тужбени захтев тужиле, тако што је поништио као незаконито решење број 186 од 10.05.2013. године, којим је тужили отказан уговор о раду, број 136 од 01.06.2011. године, распоређеној на пословима помоћног израђивача обуће и наложио туженом да врати тужилу на послове и радне задатке које је обављала пре доношења поништеног решења или распореди на друго одговарајуће радно место у складу са стручном спремом (став први изреке). Обавезао је туженог да накнади тужили трошкове поступка у износу од 116.200,00 динара (став други изреке).

Апелациони суд у Нишу, пресудом Гж1 1965/15 од 27.08.2015. године, одбио је као неосновану жалбу туженог и потврдио пресуду Основног суда у Врању П1 572/14 од 18.06.2015. године (став први изреке). Одбио је захтев тужиле за накнаду трошкова одговора на жалбу (став други изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужила је благовремено поднела одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду, на основу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП ("Сл. гласник РС", број 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14), па је утврдио да ревизија туженог није основана.

У поступку пред нижестепеним судовима, није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности, на основу члана 408. ЗПП. Поред тога, како ревизија садржи ревизијски разлог због битне повреде одредаба парничног поступка, а у образложењу ревизије одређено не наводи о којој се евентуално учињеној битној повреди одредаба парничног поступка ради, због које се ревизија може изјавити у смислу одредби члана 407. став 1. ЗПП, па се у том делу ревизијом не доводи у сумњу законитост и правилност побијане пресуде.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је била у радном односу код туженог на основу уговора о раду од 01.06.2011. године, на неодређено време, ради обављања послова помоћног израђивача делова обуће. Тужила се до 15.04.2013. године, налазила на породилском одсуству и одсуству ради неге детета, које је продужила до 30.04.2013. године. Тужени је 15.04.2013. године, донео Правилник о изменама и допунама Правилника о организацији и систематизацији послова, којим је укинуо послове за које је тужила закључила уговор о раду. Оспореним решењем од 10.05.2013. године, тужили је отказан уговор о раду, услед престанка потребе за обављањем послова на којима је распоређена, на основу одредби члана 179. став 1. тачка 9. Закона о раду. Тужени је прекинуо сарадњу са италијанском фирмом R.F. где је било предвиђено ручно шивење обуће, због чега је тужила проглашена технолошким вишком. Тужили је обрачуната и на текући рачун уплаћена отпремнина у износу од 17.372,20 динара. На основу одлуке туженог од 26.04.2013. године, утврђено је да је тужени имао потребу да запосли још 23 радника, који су од 01.06.2013. године примљени у радни однос код туженог на пословима израђивача доњих делова обуће, од којих је само пет запослених имало одговарајућу врсту и степен стручне спреме за обављање послова израђивача доњих делова обуће.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилно применили материјално право, када су поништили оспорено решење као незаконито, о престанку радног односа тужили отказом уговора о раду и обавезали туженог да врати тужилу на рад.

У спору из радног односа, суд, законитост оспореног решења цени са становишта правилне примене материјалног права, повреде правила поступка и чињеничног стања из оспореног решења.

Према томе, како је тужила имала са туженим закључен уговор о раду, ради обављања послова помоћног израђивача делова обуће, а тужени оспореним решењем од 10.05.2013. године, отказао тужили уговор о раду, на основу одредбе члана 179. став 1. тачка 9. Закона о раду („Сл. гласник РС“, број 24/05, 61/05, 54/09 и 32/13), услед престанка потребе за обављањем послова на којима је тужила била распоређена због прекинуте пословне сарадње, којом је било предвиђено ручно шивење обуће, и пре доношења оспореног решења донео одлуку да има потребу да запосли још 23 радника који су од 01.06.2013. године, примљени у радни однос код туженог, од којих је само пет имало одговарајућу врсту и степен стручне спреме за обављање послова израђивача доњих делова обуће, то су неосновани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

При томе, није неопходно даље детаљно образлагати пресуду којом се ревизија одбија као неоснована, ако се у ревизији понављају жалбени разлози или кад се даљим образлагањем пресуде не би постигло ново тумачење права, већ се тужени као ревидент упућује на образложење побијане пресуде, да се непотребно не би понављало, на основу одредбе члана 414. став 2. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Миломир Николић,с.р.**